

Сврака, лисица и хрътъ.

(народна приказка)

I.

Една сврака си свила гнѣздо на едно високо дърво и си измѣтила три сврачета. Тѣ били хубавички и здравички съ жълтичко по човкитѣ и облечени съ пухови влаканца. Майка имъ много ги обичала. Единъ день ги подушила лисицата, дошла подъ дървото и казала на свраката: „Сврако, дългоопашато, хвърли ми едно свраче, или ще се кача горѣ и ще изямъ всички ви“.

На свраката станало много мъчно, ала нѣмало какво да прави — хвърлила ѝ едно свраче и обикнала още по-силно двѣнцитѣ. Лисицата изяла сврачето и си отишла. На другия день дошла пакъ: „Сврако, дългоопашато, хвърли ми едно свраче, или ще се кача горѣ и ще изямъ всички ви“. На свраката станало още по-мъчно, ама нѣмало какво да прави — хвърлила ѝ още едно свраче. Лисицата го изяла и си отишла.

Останало само едно свраче и майка му го страшно обикнала. Сърдцето ѝ се свивало на камъкъ, като си помислѣла, че подиръ малко ще дойде лисицата да изяде послѣдната ѝ рожба. Заплакала, горката сврака, заридала, че гората разлюляла и цвѣтята насълзила.

II.

Заминалъ покрай дървото единъ бѣлъ хрътъ и нажалено попиталъ свраката: — Защо толкозъ плачешъ и нареждашъ, та гората разлюлявашъ и цвѣтята насълзявашъ? Отрила си сълзитѣ свраката и продумала: